

beslutninger på en helt anden måde end ved at stemme folk ned? Er det ikke en mærkelig, aparte konstruktion, man laver, når samarbejdet i virkeligheden kunne foregå meget mere smidigt, meget mere gennemskueligt og meget mere demokratisk i en anden konstruktion end den, man lægger op til nu her?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er jeg ikke enig i. Jeg tror ikke, vi kan få et mere smidigt og fleksibelt samarbejde end det, vi har lagt op til her. Det kunne man måske godt, hvis man forestillede sig, at vi var 12 lande. Men vi er altså 25 og skal finde en smidig og fleksibel måde at samarbejde på. Der tror jeg faktisk med respekt for alle 25 landes suveræniteten, at dette var det rigtige. Jeg kan heller ikke se, at der er noget problem i, at vi normalt går efter konsensus. Det synes jeg da er meget smukt. Men det er altså lettere at få konsensus, hvis parterne ved, at det kan ende med en afstemning. Hvorimod det, hvis parterne ved, at det ikke kan ende med en afstemning, er meget svært at skabe konsensus.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg vil sige, at jeg tror, at konsensus er et helt grundlæggende vilkår for at tage beslutninger i Europa med lande, der er så forskellige. Sådan som jeg kan sætte mig ind i de beslutninger, der bliver taget i EU, selv om jeg selvfølgelig ikke har siddet i de samme møder som udenrigsministeren, forstår jeg, at det massivt lyder, at hvis man begynder at stemme andre lande ned, bliver de sure, og så bliver det bøvlet, og så begynder hvert land at implementere EU-lovgivningen på hver sin egen lille, fiffige måde, sådan at der i virkeligheden kommer noget helt andet ud af det, end hvad der måske var forventet med en flertalsafgørelse, sådan at det i virkeligheden faktisk er meget ineffektivt at stemme andre folk ned. Det er derfor, konsensus er så vigtig, og det er et af argumenterne for, at det er den helt forkerte vej for Europa at gå her. Vi har set, at det giver mere liberalisme, mere marked og mere militarisme, men det giver også den her yderligere undergravning af demokratiet, og det synes jeg bare er utrolig problematisk.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er jo helt forkert. Det er ikke nogen yderligere undergravning af demokratiet. Det er da tværtimod en styrkelse af demokratiet. De nationale parlamenter er mere med, end de nogen sinde før har været. Europa-Parlamentet er mere med, end det nogen sinde før har været. Borgerne har fået nogle muligheder, som de aldrig har haft før. Så det er tværtimod mere demokrati, der er kommet eller vil komme igennem denne forfatningstraktat.

Og så synes jeg faktisk stadig væk, at det er rigtigt, at vi går over til flere flertalsafgørelser, så vi ikke skal vente, som hr. Steen Gade var inde på, på den, der er langsomt til at bevæge sig. For der kan også ligge lidt afpresning i at være langsomt. Så skal man have noget for det. Den afpresningspolitik kender vi jo også fra det politiske liv. Hvis man har de sidste afgørende stemmer, er de dyrere end de første stemmer, der kommer til. Men det vil ikke være tilfældet, hvis vi inden for de områder, hvor vi faktisk gerne vil have større fleksibilitet, siger: Jamen så stemmer vi om det, kammerater. Men det er sjældent, vi gør det. Jeg har været med til meget få afstemninger, nogle råd har flere end andre. Men det er da vigtigt for os altid at prøve at se, om vi kan tilfredsstillende og tilgodese hinandens velforståede og velmotiverede interesser. Det bestræber vi os altid på.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Ministeren advarede lidt tidligere imod, at debatten om forfatningen kom til at drukne i paragraffer, og at vi ligesom snoede os ned i dem og måske fik dem vendt lidt forkert. Jer er sådan set enig i, at debatten godt kan drukne i paragraffer og spidsfindige betragtninger over dem, men er det så ikke også korrekt, at mange fra jasideen hele tiden siger, at det her jo stort set er noget, vi har vedtaget, at det bare er skrevet lidt bedre sammen, og at det her blev vedtaget tilbage i 1986 og tralala? Skulle vi ikke i stedet for sige, at vi her måske for første gang, hvis vi vil, har muligheden for at sige, at der her er en samlet traktat, der siger lidt om, hvad vej vil vi med Europa, og for at sætte principperne for den vej, vi vil med Europa, op i front af en debat. Vil vi f.eks. et Europa, hvor det er markedskræfternes frie spil, hvor det er spørgsmålet om varenes og kapitalens frie bevægelighed, der er det vigtigste og det, der står i de første paragraffer? Eller vil vi et